

дани и войници. Едни изнискатъ отъ запаления домъ всичко, каквото могатъ, други носятъ съ котли вода, а трети, които не знаятъ какво да правятъ, викатъ, когато струитъ на водата загасятъ лумналъ нѣкъде пламъкъ. Но нищо не помогна. Голѣмото триетажно здание се губѣше все повече и повече сръдъ пламъци и димъ. Започнаха да се напукватъ стенитъ и да пада мазилката. Ето, още малко и ще рухне покривътъ отъ едната страна.

— Пазете се! Пазете се!

— Хей ти, тамъ войникъ! Не виждашъ ли, че ще те затисне стената!

Нѣкои чуваха, какво имъ викатъ, заразяваха се и тѣ отъ страха на другитъ и предпазливо се дръпваха. Но други нищо не чуваха и още по-смѣло се навираха сръдъ пламъцитъ.

Всички се движатъ като замаяни, безъ често да знаятъ, какво да сторятъ. Само единъ остана неподвиженъ на мѣстото си. Това бѣше войникътъ Гюро Михайловъ. Поставенъ на третия катъ да пази държавния ковчегъ, Гюро знаеше, че може да напустне мѣстото си, само когато дойде разводящиятъ. Клетва бѣше давалъ. Не дойде ли, по-добре смъртъ, отколкото да наруши войнишката си клетва.

А ужасътъ ставаше все по-голѣмъ и по-голѣмъ. Нѣкои отъ вътрешнитъ стени рухнаха съ страшенъ трѣсъкъ. Стълбове искри, гжстъ черъ димъ и прахъ се дигнаха до небето. Не се мина много, и още по-страшенъ грохотъ заглуши всичко околорѣстъ. Сега се наклони главната таванска гредѣ на едното крило и изтърси покрива въ пламъцитъ. Само мигъ и цѣлата сграда ще се обърне на огнена могила отъ тухли, хоросанъ и овжглени дървета.

Нѣколцина изведнажъ извикватъ съ всички сили къмъ Гюра: